

غزلیز

ماہنامہ

دہلا پلو شاعرانو پہ زہرہ پوری غزلونہ!

Ketabton.com

راتولونہ او ترتیب: گلبدین "فیضان"

ددي کتاب په اړه

نوم : غزلیز ما بنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیر محمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، اروا بناد محیب الله (بهرام)، محمد گل
(منصور)، شهناز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)
نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دپي ډي ايپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

دالی

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د احد لگيري
راخه چي نن مي زره له تا سره بي حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د ميني
په زره مي خور چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورخوه
چي د لاس تيره بي په غابن د محمد لگيري
په يوه داسي کيف مين يم چي له بنه نه بنه دی
د شپي د ستوريو دک آسمان به په چا بد لگيري
لکه ايـنده کړه له لري نخاگره بنکلا
مقصد مي زره دی مقصد غشي په مقصد لگيري
چي سر و تال د بوډي تال تول د کاروان دي ياران
له گلـغزلي له نغمي سره بي خود لگيري
پيرمحمد(کاروان)

غزل

زړه زمري دى بس خطاوي به تري كيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به تري كيږي
يو انسان دى مهربان دى غوسه كيږي
كله كله تاوي ماوي به تري كيږي
لبونى دى په واده كې په ژړا شي
په لمانځه كې هم خنداوي به تري كيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به تري كيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسكاوي به تري كيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به تري كيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېربخوني شان رڼاوي به تري كيږي
د كاروان غزلي مستي جينكي دي
چې په خود راشي گداوي به تري كيږي

پيرمحمد(كاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شـــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرڅو پریولی گلابي غزل په څو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابي غزل په څو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلي غـــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غــــزل په څو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــه زیري نرگس لیکلی
نرگسي غزل په څو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکی وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــتا د مخ د سپیني پانې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

غزل

که بيلي پښي پر تودو تبخنو ودرېدلی يـمه
د غمرنگو لونگين ته رسېدلی يـمه
په تلليو سترگو و پسي ډېر ډېر ژرېدلی يمه
ته به ويـده وي د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترگي تورولي ادې
د رنـجو سيند يمه له سترگو بهېدلی يمه
د نيمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غريب مار غـه يم په ځنگل کي چغېدلی يمه
زخمي آواز مي پر جهان راگ د سُور لگيري
د زړه تر څنگه پـه وزرو لگېدلی يمه
ژوندی پڙواک يم دوی مي وژني خو را و خپڙمه
گني نو څو ځله گړنگ ته غـورځېدلی يمه
د زړه د سر هره تڼاکه کي مـي توري توري
غزل غزل دي کړمـه گل گل غورېدلی يمه
لکه د اوبښکو د کاروان مي ترېنه مه وباسئ
چي يـي د سترگو په جنت کي لوبېدلی يمه

پير محمد (کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه و زر سوي پري يې غـاړه وه
بيا زمونږ ژرا تر موټر بـم لانـدي ولاړه وه
اوبنکې په اوبو کې وي بېـگا په روژه ماتې کې
چا مو وي خرما ربېلې ژوند مو دښته شـاړه وه
زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړي د خور او د مـور زياره وه
ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه
دا غزل کاروانـه د وطن د بـورو، ورارو غږ
دا غـزل کاروانه د شهيدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خور دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خور دی

سهارنی بلبلي، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کي کليه، ستاسو اذان خور دی

چي ته د گل غوندي يي، که گل د تا غوندي دی
اي په ايمان و وايه، کوم يو گومان خور دی

په يوه سري مينه، مسته د خيال بناپيړی
ور غاري وتي وايي، په خدای انسان خور دی

غنم غنم خوره ده، بنتِ آدم خوره ده
هو د حوا پر خالق، ايمان ايمان خور دی

نری به هم خوره وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د ميزان، افغانستان خور دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترگي ويی منه
سترگي به ستا وي خوري، شعر د کاروان خور دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چي ورته خولي شوي داصيلو مرغلرو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پينو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چپرې ماتې مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خپږې اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـو لـلـمـو
غواړي گلان لکه د تـرـو مـسـا پـا پـرواوبه
گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـيـنو کوټرو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د مينې پيغمبر ژر لـي ؟
د شعر د شاتو د مچـيـو له وزرو اوبه
کله چي لـي کي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـيـوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلی په جومات کي
سجدي په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کي

مات غشی د پولادو ، د قاري پسه حنجره کي
قران و پانې پانې سوخه بدلې په جومات کي

سیلی وه د سرې اوسپنې ناخپسه را الوتي
گل گل د دعا لاس و ریریدلی په جومات کي

او پلار يي مات رحیل لکه خپل زوی غیر کي نیولی
لبنتي د اوبنکو وینو بهېدلی په جومات کي

الف د یوې پرې ژبي پر سر پسه وینو سور و
د میم توری په زړه و لکه بدلې په جومات کي

زوال يي خدایه کبر کړي په روی د ملایکو
شیطان له خمر مستی و گډیدلی په جومات کي

پیرمحمد(کاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانه که وطن ته راځي
خولي مو گونډلي د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترگو تـررجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه يې په غېږ کې مرغيجن دي ولاړ
د مـيـني شـرکنده بارانه که وطن ته راځي
جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بي تا سرغوڅي ستان پاتي دی تاوان دی تاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـه راځي
مـر به له غم يم چي تابوت دي لـه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپي دي درپسـي ټولي شملي لويټي
زما زار زاره ياقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسي
شي به امپل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاگانـــــــــــــــي
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاگانـــــــــــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غرومه په نغمو کې دعاگانـــــــــــــــي
طنازي يې په لفظونو کې نازي کړي
په غزل په زمزمو کې دعاگانـــــــــــــــي
د رندانو سترگې برندي را پسي دي
کړنگومه په پيالو کې دعاگانـــــــــــــــي
کړه مې لپه ميناتور جام د مرجانو
تنده غريه څښه اوبو کې دعاگانـــــــــــــــي
د برکلي به وي سخ چې وي د سولي
پېغله ناوي په چمـــــــــــــــبو کې دعاگانـــــــــــــــي
کچ او مېچ د چـــــــــــــــا د لېچو را سره دي
مړي يې مه شه په بنگرو کې دعاگانـــــــــــــــي
و کاروان ته يې تورسترگې کړي وړ يادي
په دي ورځو په دي شپو کې دعاگانـــــــــــــــي

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدر و نه غمي په تـيرو مات
شته دي اباييل په غشو ولي د جومات
ونيوه لکي د دجال دي نوي حـاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رابنکه چلييا تپوس په پرو د طاووس
وايي چي دا ولي يې رنـگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کي د دوران لـه نقادانو
نارزي ورتـه دوه توتـه يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نــــه مې له غني شراب
ولي مې غــــزلې خلک بولي لېوني شراب
تکــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقي
شپه کې شي سپورمې ساقي او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته خو ، کې يوه مسته نــــظر بــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــو د سپــــباني شراب
نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخــــوده کــــرم
رند خرابوي چې ډېر يې غــــرپ وي خــــندي شراب
دوي ډکې پيالي رانه په منده مــــنده مــــنده وي
دوي غرخنې سترگــــي وي نظر يې غرخني شراب
هسي مې غزلي د نــــرگس غــــوندي نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خونه د جرمنــــي شراب
دا راوري تا له کــــوم جنت وو جنتــــي يې کــــرم
وا کاروانه تا خــــو په ما خــــبلي گيبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د غشو سترگي پي رندي شه خو پي سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزري پري مه شه
ستا د شپېلي نغمي نغمي په کي زر غونډي اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشي درې مه شه
ايله زخمونه مو د زرونو سره اوس ورغلي
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زړه کي چې د ژوند څوکي په ناز ووهي
د چمبه ماري د چارگل ماتي پري مه شه
ستا د چلم پر سر سرخانه دې وي سکروتي بلي
مسته ملنگه مينه مينه دې ايري مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بي اسري مه شه
چي ستا کاروان يي له نغمونه زر غزلي جوړي
د چورکوندي د بلبل چوپي انټري مه شه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

لمونخ مي بي کافر به شمه څنگه دي قضا کرم
راشه چي دخپل زړه په خلوت کي دي ادا کرم
ته دقدر شپه بي خو په شپوکي رانه ورکه
تاپسي به پيري اوريدې لاندې شپي رنا کرم
غشسي راکوه چي اژدها په تندي وولم
موسکه راته مه کيره چي نينه به خطا کرم
زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيردي کرم
گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کرم
دين دپښتو نغښتي دملالي په تپه کي
دا دتپو ژبه به له خدای سره آشنا کرم
ډول به شم اټن به شم شغا به ششم دڅنو
بيا به طالبان دجوماتونو په گدا کرم
خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کرم
بيا به دغاتولو دغه لوت کاروان راټول کرم
لاس به په سپرلي وروم زر به يي پخلا کرم
پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خُينې خُينې سترگې له سري خُينې زړه وباسي
هغه چي ماشومه وه اغزي مي يي له پښو ويستل
را دې شي له زړه مــــي دې ويشلې بانه وباسي
ناخپه شهنده شي په شــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کي له پنجره نه مارغه وباسي
عشق چي زورور شي د طوفان وزري واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــازي واينه وباسي
دا سترگې د کوم يوه زرغون سمندر خويندې دي
بيا په خپو راغلي چي به څوک لــــه کاله وباسي
دا خُلي دې داسي لپونې مينه مــــکړي شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که بڼکلي لاروي دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کي د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
ديـو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
د خاورو لوبنی شه پاخه دي شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خو لـري
ترمنځ يي خدايه راشي غوبنه او چاره دي سره
خلک د يو د بل په سترگو کې لا خاورې شينـدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـجه دي سره
کبلي چې روي د غرخي له تي شيدې د، ريـدي
دبنتي زرغوني وي شپيلی دي او شپـانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه پوډی کې مـالگه
بيا به له زره وايو چې دا خلک خواږه دي سره
چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
دا هلکان جينکی خونـد کا چې واده دي سره
د وطن شپه لري سپورمـی او هم د ستوريو کاروان
سبا به گوري چې مين په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يـي وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مي گران دي ارمانونه
روژه مـاتي ته لانه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنکو ورونه
بنکلونکي د قرآن دي ارمانونه
ورارې مه شه د وطن ملالي خويندې
شنه غمه يي د پېزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يي زخم دی په زړه کي
په اغزيو کي روان دي ارمانونه
په خنجر که د موجي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلي غلي د چمبي غوندي درزا کوي
نجوني د لفظونو مستي مستي شي گدا کوي
رايي شه ساحل ته مرغلي به در وشي ندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مينه جادوگره ده پر هر چايي منلي خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا بنکلي چې خان يې په اوو پورې و نغاره
وگوره سپين سترگي هم ترې وپره او حيا کوي
لپي يې سرونه دا کتار د بيابان غاټول
دا خو ترو ترو مسافرو ته دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اي دا خو تورسترگي ده خو تکه شنه رنا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کي هم بلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسي روان دی
گرېوان څيري ځي په يار پسي روان دی
دی د لـــــــچو له ليدو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسي روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگرو کې
پسي ځي په شرنگهار پسي روان دی
تر غچي گوتي د زره ، نيولی مــــيني
د بنکلا په ورک ديار پسي روان دی
له نارو يي تش لــــفــــظونه ډکوي نه
ځي د زانو په کتار پــــسي روان دی
خيال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرين اوبن يي دی مهار پسي روان دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلی گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تســـــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر می نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتاله شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

بیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان يم
راشه زرغونتال مي شه نري نري باران يم

راشه دځلاندوسترگووالي توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مسافرديبابان يم

بنکل دي چي پرتنده کړمه بنکل دي چي سجدي کړم
خال مي کړه پرتنده چي ددوو وروځوترميان يم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالي يـــــــــي
شين مي له خنداکړه يوماشوم غوندي ارمان يم

جاردې له خنداشمه چي شين دي له خنداکړم
ستاله برکته خودستورويک اسمان يم

ستا پرتنده پريوتم پـــــــــرخان مي شک پيداشو
گوره چي کاروان يم که ســـــــــتاڅريکه دپېزوان يم

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلی دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلی دی

شهيد مازيگری کوي شغلي لکه حــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلی دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپي جوپي راځي
دې پېغلو مــــې په سترگو کې گودر ليدلی دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلی دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــبير ليدلی دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولي راوړېږي څه باران خو نه يي
هسي مي درد راوښوي زما درمان خو نه يي
د مـخ په پاڼه به دي څه خوږه غزله ليک وي
سپينه کتابه يادوم دي دومره گران خو نه يي
د خيال هـد هـد دي راته ډېر ډېر پيغامونه راوړي
دا مي خطا وه چي ويل مي سليمان خو نه يي
ستاد ستم د انتها به درته څـه وايـمه
د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
ما به بي وخته لېوني کړي په اغزو به گرځم
غېر به رانه کړي بنکليه باغه بيايان خو نه يي
د ژوند وچ ساحل په مخ مي لمدي شـونـدي نه ږدي
شنه سمندره زه دي څه کرمه توپان خو نه يي
د نور په غشو مي له هسک نه په لېمو کي ولي
نه راځي ستوري د اسمان شوي مهربان خو نه يي
بنکليه سالار که مي د عشق د منزلونو نه کړي
بيا راته وايه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي

پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دهبنيارانو دی اوزه دغره سږی یمه
توري زولني راپسي گرځي ليونی یمه

ورکي مي تسبي دي دزنځير په کړی ذکر کړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندي یمه

هره يوه مسره مي بس دتورو وینو لپه ده
نه یمه شاعر دسرو غاتولو کنډولی یمه

مانه شيشي مه تاووه زه خو څه څراغ نه یم
نه مرم په طوفان کي عجيبه اور اورکي یمه

تاپه سپينولاسو باندي سين ته ورگوزار کړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقه شين غمی یمه

خان مي په مريو کي دتار غوندي پت کړی دی
زه دکومي چتي پرتېرباندي ځوندي یمه

کون که وي جرس نو خپل ويده کاروان به وينس کړمه
مات به شم په شرنګ دليونی دلاس بنګری یمه

پير محمد (کاروان)

غزل

اخ ستا يادوننه پي راتول بنه دي
پرديس حواس مي غزلبول بنه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کندول بنه دي

ليژ التفات مي سوري زره ته وگره
گرانه! پتري په دي کچکول بنه دي

مړه په بنكليو کي نوڅه توپير دی
مړه پريرده يي بنکلي ټول بنه دي

سترگي، ليمه، وروزي، باڼه، خالونه
قاتلان ټول د دي کهول بنه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاټول بنه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليړ دي پاتي پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دي بنـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د خوانی له زوره مستي هسي نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مرونـــــــد شي

دا پی مخي د پيريـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چي په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کرمه پـــــــه حسن
چي را ډک مي د خيالونو کمر بنـــــــد شي

ريحان پريړدی د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کرم چي قايل به د اور بنـــــــد شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسویلي مو له فریاده وو وتلي

پولیتي مي تپیدی د هیلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهاننه مي له یاده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفي نه
سواداره بي سواده وو وتلي

دریخان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي

خالد(ریخان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کري مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارمانونه کړل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځم ه
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاونيسي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکږه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کږي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت له لاسه پېره کږي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تږي غاتول يمه دتږي دشتي
راباندي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کږ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـابـه تـري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوڪو په څرمنه پسي گرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي گرځم

د مرگي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي گرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خراب په ورور وژنه پسي گرځم

چي غاټول ته يي دخال زکات ورکړي
اوس په هغه غونډه زنه پسي گرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي گرځم

چي يي سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي گرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــاتـــه ياديدې نازکې؟
تودې تودې غــــرمــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی خُل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــړی خُل په جوزا کې وربدلې دي خپکې

په زړه مي يې گلابه!! تابه هم ســــتـــايم قربان
غاتول مي تخيل ته دبنکلا ايښي تــــلــــکــــې

چي سترگو ته دي گورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابنکته ملايــــکــــې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدکـــــــړي
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچــــکــــې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چي سوله به د هر کتاب سرېزه وه ليلو

پيري د عاشقې به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کرله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولـيـيزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگې نسخه دي راکړه
په دې باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لـيـلو

بنو وروزو پيچکو دي کر زړه رانه ولجه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لـيـلو

قربان مي دي کړي زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لـيـلو

ريحان دي پوکې ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليـزه وه ليلو

خالد ریحان

غزل

ورمه راورم، راورمه ورم، ورمه راورم سکروتي
دجنگ له لاسه په لپموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېبهبه شېبهبه پوکي ورکوي
دزره نغري کشي مي وي سري ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي حُمکه دبارودو بزغلی کرلی؟
په سویو گوتو باندي لو کوم رېم سکروتي

دلوغرن دوران کیسي کړي دسپـرغی په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغروم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور یار غوصه ورگډه کرله
مطلب یې داوو چي په سرو گلو شیندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرگرخـوم
په سره غرمه کي دي لمبه کرمه منم سکروتي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره ډک دی
بنکاریري اوبنکي، خو له سترگو خخوم سکروتي

خالد(ریحان)

خوشی دي واخيستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورين يادونه
د هر ازغي سر مې تټاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بي وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسي لکه غنم پاتي شو

ريحان چي ستا د بيا ليدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شکر و ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کړم نو دپاسه دا اواز راسي
ځله يې دخدای له ذکره باسي عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستي ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک ودي ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني ما — ر ته وگورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفرت کوي

درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زرونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتې به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وايي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونيه به يې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان درسه څوک دلته پر څنگ سي

درويش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتري په څه باندي، زخیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غور نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندي وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې بڼکاري
چې له جهانه د تگ نیت د بڼار امیر نه لري

درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم، نه سههـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی، زه غبـاریم

ستـورو تاسي لآخه نور انتظار وکړی
زه دمخـکي دسپـرو خـاورو په کاریم

خوبنه ستاده چي په کوم شکل مـي غواري
زه خوچـاوتـه اغزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دـخـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم

درویش(دراني)

غزل

هيڅوڪ نه غواري چي بنكلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورځ ورکيري دلته زړونه
هسي نه چي ٽول په تا باندي تاوان شي

زړه مي ستا ډبرو بي ورو داسي نري کړي
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وړه خوله چي کـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي کمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونډو ته نږدي لکه پېزوان شي

درويښ (دراني)

غزل

دویر اووږي زمانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـلا ،داده زړه شوه دلته

هسـي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فـضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

سـتا دراتگ اندازه داسي مور ته ولگېده
چي لـه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـوه دلته

درويش (دراني)

غزل

رونې اوبنکي مي را اوري په لمن کي
ورم به يار لره دا ستوري په لمن کي

مقدره دا دي زره رابــــاندي وسو
که دي نشته خواری نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنگ وي
وي به کاني د کمزوري په لمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر مور پوري په لمن کي

د دروېش هره مصرع دگلو خانگه
خوشبویي يي د هر توري په لمن کي

دروېش درانی

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيروي ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوبنکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش رايي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندۍ ده په په ژوندون کي يي شک مه لره) درويشه
لا شته په دي تـــــــولنه کي ده سا غوندي څه خلک

درويش (دراني)

غزل

چی دښمني يې ختم و نه گڼي بيا به راځي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها به راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما يواځي لـــــــــــــــــي بري
بل که راځي نو هم سايي غونډي تر شـــــــــــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــــــــو هدف يې زه يم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــــــــــــغي و مـــــــــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

غزل

له آشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د بنکلو پام و ماته هم را واورې
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لپمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبرې اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وڅپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نو عمر دومه لنډسه چي زه
په لمن اوبنکي وچوم اوجانان بېرته راسي

چرته که کانی او تـــــــندی بیاسره وجنگېدل
منځ ته به زخم دگوانښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين زيري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درویش (دراني)

غزل

حې پـــه بدو کې تر پايــــه ، نه وپريږي
دا اُمت هم اوس له خــــدايه نه وپريږي

چې وي پروت پر خزانـه هغـــه خو مار وي
دُوى به ولې له بډايــــيه نه وپريږي

ادا وطن داسې وطن نه دى اشــــنايه
چې اشناى به له اشــــنايه نه وپريږي

زه وپريږمـــه که نــــه، ته ښه خبر يي
خودښمن وته مې وايــــه، نه وپريږي

دروپــــش اوس هم مار له ستوني نيوى نه شي
دومره ده چې ترې له ورايــــه نه وپريږي
دروپش دُرانى

غزل

زما د اوبنکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته

درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې رنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه كوه، خبره واوره
دا ټوكي نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو كې دشت، لهجه كې تنده په نظر كې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اوركزی

غزل

باوري اوسسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خـانه خـه ،بيا رـاخـه ،خـان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه،دې اليم ته غور شه
دا سستا جهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

خه،لکه خوب په خان راخور شه،لکه خوب وینه خان
بـل شه،فـانوس شه،شـبـسـتان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سسکڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلي ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازہ ورخ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د سسکڼو تورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

غزل

رحيمه!! انه كوم له ډاره خواري خواري سجدي
ترتا دي اورسي زما مستي خماري سجدي

دلته يو کس دی حُان ته وايي د جنت تیکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او خو بيماري سجدي

اي! ته هغه يې چي سينگار دي پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هينداری سجدي

ستا ساده توب خو ته بي حده مزیدار کړي کنه
دي عاجزی خو کړي بي حده مزیداري سجدي

نه مـي څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پري مـي ږده وا سړيه څه راپسي شماری سجدي

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تيار دي ټولي دي تياري سجدي

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دي ظالمي گناهگاري سجدي

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلاتہ چرته ئی؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سباته چرته ئی یاره؟ که درک که پته؟

اوهو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کښي ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتازہ توله دنیا ده زما که وي به چي وي

خو که ریښتیا وایم د تولي دنیا چرته یمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه ————— ه نورو نه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مــــــــــــــــی زړه کیري چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا ســــــــــــــــپینې شمعي د یو پاک آهنگ جامو کښې دروړم

د روح راحــــــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالی کړم یاره
د مــــــــــــــــیني ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لــــــــــــــــیو نوي زړه د دعا شال به درولیرمه
او باقــــــــــــــــی ځان به د گلونو په وړمو کښې دروړم

د مــــــــــــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــــــــــوارم دوه اوښکي د موسم په رنگینو کښې دروړم

ممتاز (اورکزی)

غزل

نه بنه خبر نه بنه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په گنډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کبني نغبنتي وه سندرې له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو وړوند کړې ومه
بل مې پاگل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسي خپل وطن نه کوچ کړې وو
هغه په ما پسي او تره له وطنه راغله

لکه کاغذ د چا په نوم ليکله والوتمه
يوه سويلی وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چې سترگې پټې کړې بيا اوشو کرم
څوک نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتا سره د تور خادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور څــــادريم احتجاج يم بده ولي مني؟

زه تــــبــــاه حال تباه مزاج يم بده ولي مني؟

ياره! مــــفــــتي يي فتوا گر يي بده نه منمه

ياره! مــــنــــصــــور يمه علاج يم بده ولي مني؟

باداره! تا وييل خراج راوړه، ما ځان راوړه

باداره! وا مي خله خــــراج يم بده ولي مني؟

حكيم جي! ما هغه نڅا كيني دے سکون موندلے

مــــداح د برجو مهاراج يم بده ولي مني؟

منم د رنځ غوندي خپل ځان ته لگيدلے يمه

خو د خپل رنځ خپله علاج يم بده ولي مني؟

ته بــــلاول يي ما منلے يي په سر او سترگو

چــــي ستا تر څنگ لکه کماج يم بده ولي مني؟

ممتازه!! ما ورته وييل چي ته بي شک رباب يي

اوس د رب کره دي زه دي باج يم، بده ولي مني؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم

دا شــــپيلی بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرت او روپی نه يي له ما ورکه

تا پــــسي هم گوتي په جیبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي

خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خداے زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے

زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ

هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په بڼيو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ

خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے عــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان

نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز(اورکزی)

غزل

يو نيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه به تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کلال به تمای عمر کلال وي خدايه؟

ته قیامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دي يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

ممتاز همدومره لحاظ غواړي له دبننه ځيني
چي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چي وم
زه هـريو كردار د خپل داستان ومه چي وم

مـا لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مـالک د داسي يو مکان ومه، چي وم

اوس خـو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چي وم

تا چي غـاړه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هـم درته هغسي جانان ومه، چي وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضـربي خورلي په لـرزان ومه، چي وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سـخت د لونگينو په ارمان ومه، چي وم

ما ته خو مـتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چي وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم . بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مـــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چـي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدایه
چي مـي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مـــــــسـيحا!! زه هم خو وخته ويني ، ويني شمه
کاش مـــــــسـيحا!! بيا يــــکايک لکه پرهر بنه شم

چـي توبه اوکرم له شرابو نو ميبن شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خـــــــه قسم دے د ما بنام په شاني تور سوخمه
کبنيـــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مـــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته حمه
خو زه داريرم هـــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بييا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کري؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ري سندري پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کيني هاهah

وعده پي دا ده چي جنت کيني به مزي کومه
خو شرط پي دا ده چي تمام ژوند بي مزي اوکرمه

وطن مي رنگ ژوند مي تباہ، هيلي مي خوري ايري
نوري دخدا د کړنو خومره تماشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازہ تور خادر له غاري تاوومه، خمه
د باچا خان بابا مزار کيني به خو شپي اوکرمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د څه خانه کبني څه کيردمه

څه عجب مزل راپين دے ، په دي نه پوهيرم
زاد سفر کبني مازغه کيردمه که زره کيردمه

ته د هـوا غوندي راځي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو څراغ په ديواله کيردمه

خو د زره حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دي خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوځم ياره
خو سـتا تصوير سره رني يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کبني ده سودا راوري
لاليه! ځنـه مـه بي د ستا په زنگانه کيرمه??

مـمـتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دبنـمن وايي وسله کيرده ، زه بي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تــــداد دکاندارانو کرم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمي

د دي رتليــــو قنوي گرو ، پروا ولي اوکړو؟
راغــــاري وځه يادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته ليــــدلې له نــــزدي يې گلا بني جيني
ما نا ديده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

زمونږ پندوکي کبني لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کبني بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويپته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بخبلي ، د کجلو لکي
اے!! رابــــخبني به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کرم گوره
مــــتاز يم در به کرم رنگونو کبني نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بناز ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يي کړي اخبار ته به دي اوسوي

ميني ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريينوم، د شک په څلور لاري کيني زه
يقينه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کړي غار ته به دي اوسوي

ممتاز (اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چي
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبري کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يم ه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زيرگي نه هـله پورته کپري
پرده چي د رازونو نه مي کـله پورته کپري

د ميني په ميدان کبني الله دومره بريالي کړم
اوس سر که بنکته وړمه خو په خپله پورته کپري

چي يورل تري خزان هغه خوشبو او بنکلا دواړه
په دپـره بي و سـی بـوره د گله پورته کپري

د ميني محبت په باب چي نه پوهيـري بيا نو
دا بعضی بعضی خلک راته ځله پورته کپري

هغه چي پکبني چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کپري

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناه—نگاره په نرمی کښې اوځي

په ه—ر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره م—ري په ډولۍ کښې اوځي

ست—ا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خب—ري د سړي نه په پیری کښې اوځي

په محبت کښې یو مقام وه چی تنها به خه بنه—وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایی کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چ—وپ پاتي وه
اوس به یې څنگه جنازه په خاموشی کښې اوځي

منص—وره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنگی کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چي په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چي اوس کلي يې نه يادوي
ما ويل کلي خو — اشنا! د چا په سر کلي و

نه خويي زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جوړ زما کلي وو نه مي د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چي پتيو کي يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يې دا خو د اشتر کلي و

چي جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" بنه د زړه د درد نه دي خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کبني وطن ستا په رنگي بنکاري
په خزان کبني خو بېخي زما په شان شي

دنیا بنکلي دي دنيا يـــــــي بنائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حــــيران شي

مرگ يي څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــي ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسي لار شي
چي تمام عمر په فــــکر کبني روان شي

زه د خپــــل غمه په دي خاطر ويرېرم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر يي هله په نصيب شي
چي د دار په ســــر منصوره اوپزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوسـيـري ارماني کور ته راځي
ځيـني خلک بي ٽپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دي نـيـمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاري
دا مي واوره درسـره به بناپيري کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د ميني ناکامي يي د خپل کلي نه بهر کري
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زړه نه به مي وځي هغه پـيـغله چي ويل يي
زه دي مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا"منصور"کلي کي نشته ستا"منصور"چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نرى نرى خدا كه غزل جور شي

دا ستا په خيال به څنگه وي په تاكه غزل جور شي

ولله چي عقيدي به ورته ټولي په سجده شي

زموڼره د مينو په دعا كه غزل جور شي

پكار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځيدو شي

د دوو مئينو زرونو په درزاكه غزل جور شي

د زره سترگي به اوبنكي ورته توي كړي د مينو

زما د محبت په انتها كه غزل جور شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرگ ته غاري وځي

منصوره داسي خال کښي په ولله كه غزل جور شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه چي ڀم ، په داسي ڪور ڪي ويده
په خاموشيو ڪي راويښن شمه ، په شور ڪي ويده

په خڀته وري ڀم ، خو سترگي مي مري دي خدايه!
زما غربت ڪراري پروت دي ، په تش شڪور ڪي ويده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوي ختم شو
د پويشتمې صدي خلڪ دي ، په اور ڪي ويده

دده په وړاندي په يوه ڪمره ڪي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دي ، يو سري په يو انځور ڪي ويده

باقره! بيا مي دي د ذهن په حملي ڪي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم چي وي په مور ڪي ويده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي

په پيرو چيغو مي را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د ميني

د چا لاسونه، د چا پښي، او د چا زړه تټاکي

اوس به مي تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه

د خدای نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا تـکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟

سحر وختي مي وليدي، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې بناړ کي زندگي تيره کړه

چي نه سـندري خلك پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گر خيڊمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تيناکي پيني پکي وهمه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زيری چي وشوولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران يم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپـيـي گوتي، غنـم نه گوري

د ســـــر د پاسه مي سودا ټولي دنيا ته بنکاري
د ســـــر دننه مي ســـــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يـوه يوه کي صبر وکړه
څوک چي د کور په دېوالونو کي لرم نه گوري

په ســـــياهي لړلي جيب ته مي دوبي خفه دی
خو چي په جيب کي مي ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د ځـــــمکي په سينه باندي قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگيا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کږې وږې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه؟
ماته خپلې گوتې د لاسونو اوس حيرانې دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پښتون ويني ارزاني دي

څو ځلې مې وڅښلې پيالې د زهر و مړ نه شوم
چا راته باقـره! کړې داسې دعاگانې دي؟

باقر

غزل

خُان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوېدلی يم
زلفي رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خُان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسي باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي ميني حد دی ، خدای به تا راکوي
ستا د ځادر نه مي لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
ما چي ددې بناړ په بازار کي ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چي انغری پرې تود کړي
هغه ظالم ترينه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائيداد وروڼه ، نښتي د يو بله سره
ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جوړه کړه

چي د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم
د تنهائی سره مي دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ويني پکي خپله څهره باقره!
ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوور
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوور

د چا لپاره يي دسمال په بېوسۍ جوړوه
چي د ډوډۍ توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوور

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوور

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچۍ منډه کړه، اخبار يي راوور

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوور؟

باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لرم خبري
زما په مخکي دي څوک نه کوي د غم خبري

په کاغذونو رسومومه درته خپلي شوندي
زما پر خاي کوي ، زما د لاس قلم خبري

پريزده چي واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبري

د وصال شپه ده ، دي کي درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کي نه کوي د جهنم خبري

ماته غورونو کي اخر خاموشي خالي وکړي
وشوه مودا چي اورم نه د بنيادم خبري

زه باشينده د سحرابي ځمکي يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبري

باقر

غزل

خوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي
زما په سترگو کې شوي ماتي د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پیژندلی د لفظونو قدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې بنا کې چا په یو بل اعتماد کولی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

اخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني
اخر مي ماتي کړي کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې
دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکي دي باقـره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ويريزم گني پوه يــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ايــــبني په خو له، پروردگار

له مانه يې ته ولــــي پــــت ساتلی يې تراوسه؟
رانيــــسمه اسمــــان له گريوانه، پروردگار

چــــترى مې په ســــر ونيوه، د ميني انتها وه
يو څــــوک مې په زړه ډير را وړېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
يو اڅــــي وژل کيږي پېنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگي نه لرم، په سترگو باندې ږوند يم
خو سترگي رســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کړل باقر په دعاگانو
جنگ بس کړئ چا ليکل په دېواله ، پروردگار

باقر

غزل

د ژوند د تپـريـدو ضرورتـونه ، خومره ډېر دي
لاستـونه زما دوه دي ، او کارونه خومره ډېر دي

په ډېرو دليـلونو ورکولو ، شومـه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، خومره ډېر دي

د عشق په بصيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بناړ کې د زړونو تکلـيفونه ، خومره ډېر دي

زما او ستا يوه نخـبـنه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، خومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور يم
په ځان پـسـي مي کړي اوازونه ، خومره ډېر دي

هر چا د خاموشـی جامي اغوستي دي باقره!
خبرې خومره کمي دي ، غوږونه خومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصویرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چي د سجدو په نوم سروونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا ورومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چي د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کي هم باقره! چرته نه و
په داسي ځای کي قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می دپری وکری تمـاشی د سترگو
بر بند نظر ته می ورواغوستی جامی د سترگو

د شوگیرو وپنه یی خوری ، خوبه راخی او کنه؟
خلاصی می پریینی ستا لپاره دروازی د سترگو

وره په وره اووسی راسره بیا دی هم نه وینمه
ای د کت سر ته رانه ورکی دی چشمی د سترگو

د هر سړی په اوره لاس کی بردم ، چی ته یی جوړی
ژی می ولوبده منی په تا پسی د سترگو

په دی ویریم د بنو خنگل پری اور وانخلی
د اوبسکو تیلو باندی بلی کرم دیوی د سترگو؟

لوند شوی خط می لمر ته ایینی دی ، چی وچ یی کرمه
صبر می نه کی پری باقره تر هغی د سترگو

باقر

غزل

غمونه راغلو بيابه خانتسه نوى وير جوړوم
داسمان ستورو ته لگيايم ســــتا تصوير جوړوم

دهرچا خپله فيصله دخان منزل به تــــاكي
زه به خپل خان دستا په زلفو كي اسير جوړوم

خوب مي ليدلى په لمن كي ملغري ورمــــه
خان ته لگيا يمه په خپله يي تعبير جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بيانوم خان مقرر جوړوم

په دې نيمگري دونياگى كي ژوندون داسي كوم
چاته مرید خان جوړوم چــــاته يي پير جوړوم

دبنيو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوري ميني تحرير جوړوم

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

اختره چې راځي لاجي لونگ درسه راوړه
د يار غاري ته هار دبنگرو شرنګ درسه راوړه

ډيرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
راځي خو د څلورو سترگو جنګ درسه راوړه

د ستا په انتظار وو مور دا ډيره موده مخکي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسه راوړه

داتير غم خوبه هيرکرم خو اوس سوال کرم او زاري کرم
نور غم راته رانه وري مست اهنګ درسه راوړه

بهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرځم
راځه لاس دي په سرونکريزو رنگ درسه راوړه

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــی په دنیا کې سمندر ه پوري لارم
دین پسي دي گــــرانه سمه او غره پوري لارم

يو سوال مي د جانان د وصال چيري قبول نه شو
د هر زيارت د هر مــــلنگ تر دره پوري لارم

پښتون چپرته غلام نه شو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسينه تر خــــبیره پوري لارم

يو شور مي دبنگريو تــــر غور شوی دلپلاوو
زيری مازديگری وو تر گودره پــــوري لارم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دي خلکو
د بنکلي [سروضي] تر هسک قمره پوري لارم

ارواښاد محيب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي ووري—بري

خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي ووري—بري

ستا د دروغو په وعدو —مي اعتبار کړی وو

هغه وعدي هغه ستم په زړه مي ووري—ري

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه

ما به ويل کينه تا ويل خُم په زړه مي ووري—ري

د يار په چم —م کي د خدا شيبه ما ونه لیده

اوبنکي ورورم اوبنکي راورم په زړه مي ووري—ري

بهرام له خان سره وري وري سلگی وکرمه

د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي ووري—ري

ارویناد محیب الله بهرام

غزل

ماپه تاپسي ڙړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي ڪنل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتل تمامه شپه

ستادمروسترگو تصوير مي پنڄولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلي جانانه
نورولاروي مڪمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمڀرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواڻداد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زره شوري كله كله

ستا غمونه پری را اوري كله كله

ورته ناست په انتظار يم ورته گورم

پاس په بام باندي راگوري كله كله

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شامارم

ستا غمونه لک ستوري كله كله

زورور وحشيان را درومي دي کوڅو ته

را نه يوسي څو کمزوري كله كله

له ژړا مي زره را ډک شي سوچ مي يوسي

د شهيد وطن پـــــــه لوري كله كله

د غمو پنډ مي په سر دی پــــسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري كله كله

بهرام تل په دروازه کي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري كله كله

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي، بي رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوي ويجاړي
زه چې مړ شمه اشنا ياد کي يې ساته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به يي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پري بردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگي کومسه
دا چي حالات په دي ني مگري دنيا ما وليدو

د پاكي ميني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

خوک يي چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

اي غرېته زه خو دي پردېس کر مه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو خل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا له وسه کيڙي
غاږه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيــــڙي

ته چي هر خای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــڙي

چي دستا غوندي کور پريڙی مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مرمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مری به بيا دروري سرحوښي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعرونه به مي لولي
دا لـيـكـلـي ديوانونه به مي لولي

زما يارانو به غمجن داستان پري گل وي
د خـر قبر بـير اغـونه بـه مي لولي

که دې پير شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ تول تعويذ ونه به مي لولي

ما به تاته وي ليکـلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مي لولي

ستا بنو به پري ليکلی ضيوال جان وي
د سيني په سر داغونه به مي لولي

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافرې ته
اوبنکې مه تویوه ځم مسافرې ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ ته؟
غریبې ده کور پرېږدم مسافرې ته

جمع کړې مې په کور کې نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکې وړم مسافرې ته

سم قیامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافرې ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبې ده
گرانه کله به شم تم مسافرې ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبر وي
ای ملگرو چې راحم مسافرې ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـــــــــــــــــه بيايم
سيل به کاوو د مـــــــــــــــــلاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتې وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اټر دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپگان وایوي
ياد دي په ما وليکي ډير سم غزل

ما ساده د يار ليدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه يي لوله بيا به دي غمجنه کړي
گر مه يي پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضيوال لیکم په صنم غزل

تڼا ضيوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړی چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي وړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکه — ووه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځي — ښي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زرگه — اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي — نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلي ده په منډه کي — په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له څادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دي لاس راکړ او مانه شوي فنکاره ورکه
دا ته نو چـيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کـي يم، د ډزو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هينداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه! ما يې نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دي وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بيا يواځي راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دي ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

غزل

سهار جـگره ماڻام ڪتار مـڙي راوڙو سـڙيه
په داسي بـنـار ڪي زندگي مـور تـيروو سـڙيه

سـترگي مـو بـني دي چي د خـپـلـه خـايه نه رالويڙي
اوس چي خپل لمونڻ ڪوو سجده پڪي پريڙو سڙيه

د خفگان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوڙي
ياره مور ڇه وڪرو لڙ خان به تري ساتو سڙيه

زمور تر ڪوره هـديره را رسيدلي نه وه
اوس په خپل ڪور ڪي هديري ته خاي ٽاڪو سڙيه

ما د خپل خان لپاره داسي شـاعري ڪوله
ارمان چي مڙ به شو نو ما پري وينـاوو سـڙيه
آرمان

غزل

حُان په حُان وهم ولي؟

خلڪ قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ڙبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واويښتي

داسي دي زيبينم ولي؟

واي، ڙرا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي بنه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هيلو ته مي اور ورڪر

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حمه
راشه که راحی در غاری و حمه

خپل قسمت ته ځنگه سزا ورکړمه؟
دی می اندیشنی در غاری و حمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوي
بڼه شو بی وعدې در غاری و حمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی
مړ شومه خوږې در غاری و حمه

ای! ارمانه! ته چې په دې لاره تلي
ما به تل لیدې در غاری و حمه

نصیر ارمان

غزل

زمـور نارې له سمي غره وځي
رثوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د ميني زور مې له پرهره وځي

په رڼه ورځ باندي ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا دديوال سيوري ته سيخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخي ملگرتيا ارمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصیر (آرمان)

غزل

یوآزی ناست یمه کوتسه ده او شرنگا د وره ده
د باندې ورخ ده دلته شپه ده او شرنگا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجه ده او شرنگا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پانه سرچپه ده او شرنگا د وره ده

ځان مې خوریرې زه له خپله درده نه یم خبر
د دروازی مې اندیشه ده او شرنگا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او ریا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنگا د وره ده

نصیر (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راگر ارمانه! چا به سپک کـرم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي رنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا کړي خاوري خوري

محبت خور دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه کوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

حکه کوڅه کي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يي بنه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي لپلا پسي اوبه شيندمه

په مور فتوا ورکړي ارمانه! خان ته هيڅ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دي مانه څوک نه اخلي
ماته دي مرگ راشي خو تا دي مانه څوک نه اخلي
زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوی
مورکی دعا کړمه ستا ساه دي مانه څوک نه اخلي
ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم
په لیلارند شمه چې دا دي ما نه څوک نه اخلي
زه دي ژریرمه خو ستا خوشحالی زیاته شه ده
زه دي ژریرم ستا خندا دي مانه څوک نه اخلي
د زړه په سر مي د غزل تڼاکي بیا وچاودي
ارمانه! خلک د دنیا دي مانه څوک نه اخلي
نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړنــــي باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه مې تالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چي تا تيکری وچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له څاره په ما څه شوی دي؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهــــيڅ نه ژاري
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خوروي لکه ته
مابه نور خان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته

نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي

دچا چيغي دي اهونه راپسي دي

تورشپه ده او وحشي شانتي سيلی ده

له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زماني له هره کونجه

د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده

دا له شا چي کاروانونه راپسي دي

د ادکي موري چيغي را رسيره

د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي خوکه خوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي

نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چي مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يي داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کوي
هر چا نيولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پيغلي په دي بيوسي وژريدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونه

له تندي مر شه نکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يي مينځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(نکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایپنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـو ددغو آیبنو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په والله د بېلیـدو درد

اوبنکې مه پتو پوهیږم چې خـپه یې
راته بنکاري دې نـازکې په لیمو درد

اوس له اوبنکو او غمو سره عادت یم
خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي وركوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي وركوم
ياد دې وړوكي را زلمی شو زما د زړه په كور كې
رانه دې نه ځي اوس زه مینه د بچي وركوم
څو كاغذونه مې راوستي په خبـرو باندي
څو كاغذونو ته لا اوس هم زندگي وركوم
د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه كې اوسـي
زه يو پردې ته د خپل كور زمواري وركوم
اتله غواړم يي له خـداي نه اوس په هر لمانځه كې
كه زما نه شوه خپله سـاه نو سمدستي وركوم

نصير اتل

غزل

آلتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهره د تللي كس مي مخامخ شوله خهري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په كتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُاي د مخه بنسي ته

چي دي وخت و نه را تللي نه دي غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاره بنه په چيغو زما پاتي نښانــــي ته

نن مي وكتل باران ته خو وعدي مي دي په زره شوي
وخ مارغان مي كرل د ننه بيا اتله پنــــجري ته

نصير اتل

غزل

د تـt

د زړه تنگون، یوازیتوب او خاموشي اوف توبه
بیا را تازه دې کړل بارانه د فطرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم گنهگار شومه زه
راته را ویندول ستا یاد د قیامت دردونه

دا چې مې وینې په خندا کې نو دا داسې نه ده
په اندرون کې زما شته د خپل قسمت دردونه

نن مې په پک زړه ورتله وویل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتم په زمانت دردونه

نصیراتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخپسته
هېر شوي کس زما نامه واخپسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بپوسي کي مي دپوه واخپسته

د تنهائي نه به پري خان ساتمه
په خاموشي مي آيپنه واخپسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصيله واخپسته

اتله خومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخپسته

نصير اتل

غزل

بیا به دې حُان نه هم گیلې راځي، خو زه به نه یم
اوبسکې په مخ به دې دوه درې راځي، خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــه درده ما چري خندا ونه کړه
ژونده په تا کې به مـزې راځي، خو زه به نه یم

ستا په شتوالې کې داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه کوي
د هو خُواب چې د هغې راځي، خو زه به نه یم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند کې به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه یم

نصیراتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په و الله چي زه به څه ووايم
دوه دري قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگي کي يمه
چي وي دژوند هره لېزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خدای
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو ورم له ډيره وخته

ستا بنو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځيدمه
تنهائي نه پتيدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مي خوري لکه لرم لگيادي
دا يو سري د څه مودي نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يي کوم
لابه تر څو وایم چي وخت راسره سم لگيادي

د زندگي په اميدونو مي اوښتي خوري
له بلي خوا مي بربادي کي داستا غم لگيادي

خدایه ج داستا د بندگي د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندگي کي بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصير اتله
پر له پسي چي مي باران په مخ د، نم لگيادي

نصير اتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کيڼی نه
دلته خلک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بس همدی مي ژریدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندې خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندې خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

ساه مـي په وجود کي گيره شوي ده
بنـکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يي ردم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

غزل

زه تاته ڪر م دعا، ته دعاماته ڪر ه نازڪي
روڙه ده، سوال قبلڙي لاس هواته ڪر ه نازڪي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاری دامن ٽولي پڻتو نخواسته ڪر ه نازڪي
سيالي ضرور گتم خو؛ گوره داکارته هم وڪر ه
ٽپه دملالی راپسي شاته ڪر ه نازڪي
!اي! تا له دي حا ضير متکلم سر ي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينه پاته ڪر ه نازڪي
اي! تاسوخوانان په خوشا ليو بد رگه ڪر
وخ! ما په تر مو اوبنکو روڙه ماته ڪر ه نازڪي
يوچاراته قيصه دلوني فيضان ڪوله
سلگی به يي ورو، ورو، ورسره زياته ڪر ه نازڪي
گلبدین (فيضان)

غزل

دومره بنايسته يې چي هيڅ نه لري مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــــــــاتې، اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه، بله گرمي بل خواته بڼه پوهېږي
هله ژر راشه يم اوښتې په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دوينو پټې
بيانوي دزيندې شوي منصور حال ماښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوي کوڅه کي لار و
شکر راوري ستا دراتلو زيري شمال ماښامه
هغه ملنگ و، که فيضان و، ومي نه پيژانده
ولي؟ زما دنظر مخ ته شوي ديـــــــــــــــــوال ماښامه
گلبدین(فيضان)

غزل

رسمومه انخورگره انخورگره انخورونه
شروع ڪري مـي له سره انخورونه
بلا اوبنڪي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اڪثره انخورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختلـي
اوس مو خاڻي له پرهره انخورونـه
دنبنترو په شملويي سينگار شـوي
بنڪلوم دي سليمان غره انـخورونه
لرپه تلو تلو ڪي زما په طرف گوره
درنه بـاسم مسافره انخورونه
پوري څوڪي ته شپونڪي فيضان ختلي
رسموي له مازديگره انخورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پريز ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم رابانديپوه شي
بيامي نه چي بيالره گوزاره کړي
کله کله دي چې غم راباندي پوه شي
مه خيرم يي ،مه خيرم يي ،مه خيرم يي
خيرې بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتمه په سپکو سپوروسروي
چي مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپسي گوري
وخ له کلي چي راحم راباندي پوه شي
واه! فيضانه داسه تاد راباندي شک دی
چي دف توری ليکم راباندي پوه شي

گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنايمه لوی او هـم واره دردونه
همداسي پټ بڼه دي زما دزخمي زړه دردونه
دجادلا سه بس همدومره سـزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـلي هاغه هديره کي تېرشوم
وخ خدايه بـيايي په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايي
دسـفر پندوکي مي بندپه بند تړه دردونه
هـله ژر ژر که، دفيضان په نوم دمگردي هلته
تر هـاغه پوري غرني کلي دي وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوڪ يې ددومره ٽپوس نشته چې داوولي ژاري
ددروازي ترشايوڅوڪ درپسي غلي ژاري
تا په دعاڪي يــــادوي اوبياسلگي هم ڪوي
درپسي هرلمانځه ڪي هاغه نازولي ژاري
دڪليوالي زړه دي دومره نرم شوي دي اوس
چي ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموردبناردنجونو هيڃ خندانصيب ڪي نه ده
زموردبنارنجوني اڪثرچي ماليدلي ژاري
هغه چي تير ڪال به يي دلته زمزمي ڪولي
هغه کوچي سبرڪال دغره سرتـــه ختلي ژاري
لاسونه پورته ڪري دعاڪوي اومن غــــواري
واه،ڇه له درده ژاري واه،څومره سپڻخلي ژاري
اي!دادي ڇه ڪپڙي فيضانـــه دادڪو م ڪلي ده
زمور ڪوڇي ته څوڪ په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فيضان)

غزل

په دغه ښارکې دهرچار اېسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم د اعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ
زما دتولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې وهمه
هله ژر راشئ دجنکو نو اختتام شوی دې
په نافهمی کي مي په زړه باندي لوی جبرکړی
په نافهمی کي مي نظر په پوري بام شوی دې
په هغه کورکي دفيضان نامه ويل جرم دی
په هغه کورکي خو بنديز په دغه نام شوی دې

گلبدین(فيضان)

غزل

هيچا هم ونه کړ ددغي بيماری علاج
ولي هيڅ نه لري داوونکي اوسلگی علاج
دومره سپيڅلي مقدس مرض نيولی يمه
زما دسپيڅلي زخم نه لري نړی علاج
دافغانی خاوري يو دغه خصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکشته ککری علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـبـنـلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لپونی علاج
خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايـمـه
پام چي څوک ونه کړي زما دتنهایی علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگی وهم نور
فيضان نه راځي دقام دپېغوری علاج
گلبدین (فيضان)

غزل

که دکلي که دښار مسلمانانې ده
په اکثروکې دډار مسلمانانې ده
خکه جنګ دښتانه کورکې میا مه دی
ښتون کری نن په جار مسلمانانې ده
دتوپک خوله دې کنترول کړه صبر، صبر
گرانه لږشه درایسار مسلمانانې ده
واپې لمونځ هم در قیب جومات کې نه کرم
خومره ښکلي می ديار مسلمانانې ده
ببرسري یتیمان در پسی ګرځو
سولي وکړه راته خار مسلمانانې ده
خوک؟ فیضان دي ديارکلي نه شړلو؟
اې ملا در ته په کال مسلمانانې ده

گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لار شـي تـل کـومـه سـتـري سـتـري سـلگـي
تـه نـور قـبـولـي کـړه اـي! خـدايـه زـما کـړي سـلگـي
داپه شـيـبو شـيـبو بـارـان او وـهـشـتـنـاکـي تـکـي
دايو يـتـيـم تـر دغـه خـاـيـه دـي رـاوـري سـلگـي
! ظـالـمـه قـدـر يـي کـوه هـسـي يـي مـه بـولـه اـي
دـر تـه بـه تـنـدـر شـي يـو وـخـت دـدـي زـوی مـري سـلگـي
يـو اـعـلـان وـاوـرئ! اـعـلـان وـاوـرئ! نـور يـي هـيـخ وـنـه وـيـل
لـه مـنـار يـ نه دـجـومـات شـوي نـور يـ لـور يـ سـلگـي
فـيـضـانـه سـتـري مـسـافـروم پـه آـرـمـان شـه يـد وـم
چـي رـاوـتـي مـي دـتا بـوت لـه هـري دـري سـلگـي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کې يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه یتیم سلگو نپولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څوکه
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانی جذبیه به
نړۍ ته بیا وربنکارومه دقلم په څوکه
بیا ونه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکه
فیضانہ چرته که دسولي اختر دلته راشی
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکه

گلبدین (فیضان)

غزل

ما به لمنه کي راوري له پوري غره ډبري
درقيب سرته مي اوس ايښي دي پوره ډبري
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چي کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبري
ستا لپوني اوس لپوني دي والله سم لپوني
که باورنه کوي رځه پسي شماره ډبري
تاته مي نه ويل چي دلته دوباره مه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندي خوره ډبري
زمور دکلي يوشاعر دي دفيضان په نامه
هره شپه ولي زمور کورته په تياره ډبري

گلبدین (فیضان)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**